

CHƯƠNG MỘT

LL12 làm con tin trên xứ IRAQ

*

«- Phi cơ sẽ hạ xuống phi trường Saddam Hussein trong vòng 10 phút. Xin quý hành khách vui lòng ngồi tại chỗ, nịch dây nịt và sửa ghế ngồi chiều thẳng đứng. Xin cảm ơn».

Câu nói được viên steward lập đi lập lại nhiều lần bằng ba ngôn ngữ quốc tế «Anh, Pháp, Đức». Hành khách hồi hộp lặng im, chờ đợi giây phút phi cơ đáp xuống mặt đất. Có kẻ nhác gan lâm râm nguyện cầu.

Khi bánh xe của Boeing 747 lăn êm trên phi đạo thiên hạ mới thở ra nhẹ nhõm. Sắc mặt người nào cũng lộ vẻ vui mừng hơn hở. Tiếng cười, tiếng nói, tiếng di động xôn xao...

Giọng của viên steward lại vang vang qua máy vi âm:

«- Xin quý khách vui lòng ngồi yên đến khi phi cơ dừng hẳn. Vị nào đã đến nơi, chúng tôi xin có lời chào từ giã và kính chúc những ngày lưu lại đây vui vẻ tốt đẹp. Hẹn tái ngộ với quý vị lần sau. Phi cơ của chúng tôi sẽ transit tại đây một giờ rưỡi, sau đó sẽ đến phi trường Bombay và địa điểm cuối cùng của chuyến bay là Singapore. Những vị còn tiếp tục cuộc hành trình với chúng tôi, có thể ngồi tại chỗ của mình. Nếu vị nào muốn lên phòng transit của phi trường, nhớ trở lại phi cơ 15 phút trước giờ máy bay cất cánh. Cảm ơn quý vị».

Câu nói lập đến lần thứ ba, phi cơ cũng đã dừng hẳn.

Vốn là đường bay từ phi trường Zurich – Thụy Sĩ, đi Singapore, nhưng lộ trình dừng lại hai nơi là Bagdad và Bombay để lấy xăng, cũng để đưa rước hành khách của hai thành phố này.

Thường lệ, hành khách vùng này khá đông. Nhưng chuyến bay hôm nay không có bao nhiêu khách. Chỉ vì mới đây chính phủ Iraq đưa quân xâm chiếm Kuwait, một nước láng giềng nhỏ, nhưng rất giàu có. Vua Kuwait hiện đã bỏn đào qua Anh.

Tuy việc xảy ra giữa hai nước Á Rập, nhưng cả thế giới đều xao động vì tầm quan trọng của những quốc gia dầu lửa nằm ven vịnh Golf. Người ta sợ chiến tranh Trung Đông sẽ biến thành Cuộc Chiến Thế Giới thứ ba, nên lúc này không mấy ai dám lui tới du lịch ở đây. Nếu có thì hầu như là những hành khách bị bắt buộc phải đến vì nhu cầu dịch vụ thương mại, hoặc công vụ quan trọng.

Vì thời gian transit khá lâu, nên những người tiếp tục cuộc hành trình đều muốn đến phòng transit của phi trường ngồi chờ, cũng để đi tới lui cho đôi chân thanh giãn thoải mái, mà cũng có dịp quan sát sơ qua phong cảnh của một xứ Á Rập vừa gây bão tố phong ba trên sa mạc. Bởi thế mà ai nấy đều náo nức rời phi cơ.

Thiên hạ lần lượt xuống máy bay, chỉ vài ba hành khách lớn tuổi và những thiếu phụ có con nhỏ ngồi lại. Ngoài ra có một người ngoại lệ, đó là một nữ hành khách còn trẻ, đi một mình, ngồi hàng ghế đầu ở dãy hạng nhất, ngồi chờ dẫn tại chỗ.

Cô ta là người Châu Á, dung nhan mỹ lệ. Hình như cô không lưu ý gì đến người và ngoại cảnh? Cô ngồi bất động trên ghế, sắc mặt trầm trọng như đang nghĩ ngợi lo lắng điều gì? Mắt cô nhìn mông lung qua khung cửa nhỏ của phi cơ, miệng lẩm bầm:

«- Theo chương trình anh ấy phải chấm dứt công tác ở Kuwait vào cuối tháng 7, tức là trước ngày quân Iraq tràn vào Kuwait. Thế nhưng tại sao anh không trở về Washington đúng như Chef và CIA dự liệu? Tại sao không có tin tức của anh từ 10 ngày nay? Chẳng lẽ có điều gì xảy ra cho anh ấy?».

Lẩm bầm một mình trong miệng như thế. Bỗng dừng lệ trên khóe mắt cô từ từ chảy ra... Cô lại tiếp tục độc đàm:

«- Lý ra tháng trước ta phải đi công tác Kuwait. Nhưng anh ấy vì yêu ta mà lãnh phần việc ấy thay ta! Anh không muốn ta trở lại vùng sa mạc, một nơi mà anh biết trong ký ức ta còn đầy kinh hoàng. Thêm một lần nữa anh đã vì ta mà lao đầu vào chốn hiểm nguy! Thật tội nghiệp cho anh ấy quá! Nếu anh có mệnh hệ nào, chắc ta ân hận không sống nổi!»

Nàng ấy là ai mà có tâm sự nào nề như thế?

Phải chăng «nàng» là LyLy? Nữ điệp viên LL12, đệ nhất mỹ nhân tài sắc vẹn toàn của cơ quan tình báo CPQ của ViệtNam, tên tuổi vang lừng trên chiến trường quốc tế từ nhiều năm qua?

Còn «chàng», người mà nàng đang thương tưởng, phải chăng là điệp viên Mỹ gốc Việt, mang tên «Van Thompson»,

một cái tên mới lạ trong ngành gián điệp, hiện đang hoạt động cho hai cơ quan tình báo CIA và CPQ?

Quả đúng như vậy!

Cuộc hội ngộ sau cùng của họ trong vùng sa mạc Al-Ain thật hãi hùng. Nhưng cũng chính nơi đó đã tạo hoàn cảnh cho họ gần nhau và đã trói buộc cuộc đời cả hai làm một! Giờ đây họ là đôi tình nhân thắm thiết nhất trên cõi đời này. Nhưng rồi cả hai vì bổn phận vì nghề nghiệp lại phải chia tay mỗi người mỗi ngã, sống hoà cảnh «Chức nữ, chàng Ngưu»!

Cũng may ông Trời (Trụ Cờ Vàng), Chef của nàng, thấu hiểu thâm tình của họ, nên vài tháng một lần, tạo dịp cho cả hai hội ngộ một lần trong nhiệm vụ mới.

Lần này nàng rời Thụy Sĩ đi Tân Gia Ba (Singapore) để hợp với chàng trong công tác theo dõi nhóm Việt Cộng từ Saigon sẽ qua đó hẹn hò bí mật với một số chính tị gia đang sống ở hải ngoại.

Theo nguồn tin bắt được của CIA và CPQ thì bọn Cộng Việt nam tung ra chiến lược «hòa hợp hòa giải», kêu gọi Việt kiều hải ngoại cởi bỏ hận thù, sống hoà bình với đồng bào trong nước, để dân chúng không còn nghĩ đến việc lật đổ bạo quyền Hanội.

Vì sợ thiên hạ đã đảo không hưởng ứng kế hoạch của chúng, bọn Cộng phải tìm một vài người Việt sống ở hải ngoại có chút tên tuổi, vì cần tiền, vì lợi ích riêng tư, chịu làm tay sai cho chúng để thực hiện ý đồ này.

Trụ Cờ Vàng muốn biết rõ những bộ mặt «đón gió trở cờ» ấy là ai? Và kế hoạch bọn Cộng tung ra theo đường hướng

nào? Cho nên ông quyết định gửi LyLy qua Tân Gia Ba (Singapore). Đồng thời CIA cũng giao cho Van Thompson nhiệm vụ bám sát hai nhóm này để nắm vững tình hình Việt Nam bên trong bên ngoài.

Thêm một lần LyLy và Vân Trường, tức Van Thompson, được hai cơ quan CIA và CPQ giao chung công tác. Nếu không vì sự bất tin của Vân Trường từ 10 ngày qua sau chuyến đi Kuwait, thì bữa nay nàng ngồi trên phi cơ với tim dạt dào, hồn thơ thới... tưởng tượng lúc đến nơi sẽ được hội ngộ với người tình yêu dấu. Nàng sẽ được dịp sòng bước bên chàng đi trong thành phố đặc biệt nhất vùng Châu Á. Một thành phố có cái thanh cao tinh khiết của trúc, cái đẹp thơ mộng của đầm sen... Bên cạnh những tòa nhà sừng sững chọc trời như phố phường Âu Mỹ, Tân Gia Ba là một địa điểm mà hai nền văn minh và văn hoá Đông-Tây phối hợp một cách tuyệt vời...

Đang khi LyLy nghĩ ngợi vẫn vợ, thình lình có nhiều tiếng chân rầm rập, cùng với tiếng quát:

- Tất cả mọi người phải xuống phi cơ tức khắc, không được chậm trễ! Kể cả phi hành đoàn! Nhanh lên!

Mọi người cùng giật mình quay mặt nhìn về phía phát ra tiếng nói, mới thấy một toán lính Á-rập khoảng 5-7 người, từ cầu thang của máy bay hùng hục tiến vào trong, dơ tay súng lùa hành khách buộc đứng lên đi ra. Ai nấy đều sợ hãi làm theo lệnh chúng với sắc mặt ngơ ngác vì không hiểu việc gì xảy ra?

Trưởng đoàn phi hành vội vàng chặn trước cửa phi cơ, nói với tên Á Rập đầu đàn:

- Đây là những hành khách còn tiếp tục cuộc hành trình trên chuyến bay của chúng tôi để đi Bombay và Singapore. Theo thông lệ, họ không bị bắt buộc phải rời máy bay đâu!

- Bữa nay không theo thông lệ! Bữa nay tất cả phải rời máy bay, kể cả ông! Các phi công và tất cả chiêu đãi viên cũng phải đi! Nhanh lên! Ai chống đối sẽ bị bắn tại chỗ!

Câu nói ngang tàng hăm dọa của tên nọ khiến mọi người tái mặt. Trưởng đoàn phi hành liền cầm máy vi âm lên tiếng trấn an hành khách:

- Xin quý vị hãy bình tĩnh rời phi cơ vào phòng đợi của phi trường theo lệnh quân lính. Chúng tôi sẽ giải quyết với nhân vật có trách nhiệm ở phi trường để phi cơ có thể tiếp tục cuộc hành trình đúng giờ như dự định.

Nghe Trưởng đoàn phi hành nói, hành khách liền hấp tấp đi ra cửa phi cơ. Có vài trẻ con đang ngủ bị mẹ đánh thức, khóc âm lên.

LyLy như người vừa tỉnh mộng, chưa kịp đứng dậy, bị một tên lính chụp cánh tay kéo đứng lên, đẩy đi tới một cách mạnh bạo. Viên steward thấy thái độ thô lỗ của hắn, vội vàng lớn tiếng can thiệp:

- Ông không cần phải có thái độ như thế đối với hành khách của chúng tôi. Chúng tôi bảo đảm, không ai dám chống lệnh các ông.

Rồi quay sang LyLy, ông ta nhỏ nhẹ nói:

- Xin cô vui lòng làm theo lệnh của họ. Chắc không có việc gì đâu!

LyLy gật đầu, lẳng lặng đi ra cửa. Sự thật nàng không có ý chống bọn lính. Chỉ vì đầu óc mãi nghĩ đến Vân Trường nên mới có thái độ ngẩn ngơ ngớ ngẩn như vậy.

Nàng vào toà nhà phi trường thấy thiên hạ đông nghẹt. Hình như không riêng hành khách của Swissair, mà các phi cơ của tất cả hãng Hàng Không trên thế giới đáp xuống phi trường này đều bị giữ lại đó.

Tòa nhà phi trường khá đồ sộ vì mới sửa sang xây thêm. Khi xưa có tên là phi trường Bagdad. Nhưng mấy năm sau này được mang một tên mới là phi trường Saddam Hussein, tên của Tổng Thống xứ này. Một lãnh tụ độc tài, hung bạo, có tham vọng làm bá chủ Trung Đông. Không khác gì Hồ chí Minh có mộng làm bá chủ Đông Dương, mà chạy theo chủ nghĩa cộng sản gây bao tang thương khôn khổ cho ba dân tộc Việt Nam, Lào và Cam Bốt!

Saddam Hussein vì muốn nhân dân Iraq coi mình như thần thánh, khắp nơi trong xứ đâu đâu cũng có hình ảnh của ông và những địa điểm quan trọng trong xứ đều mang tên ông. Đó là lý do tại sao phi trường quốc tế Bagdad đổi tên là phi trường Saddam Hussein!

Phòng đợi cao lớn đồ sộ, ba bề cửa kiếng. Phía trước nhìn ra sân bay với cửa ra vào to rộng. Phía sau nhìn ra vườn hoa cũng có nhiều cửa ra vào. Trước mỗi cửa đều có lính võ trang đứng gác. Khung cảnh sôi động không khác gì nơi này sắp có chiến tranh!

Vì rằng các chuyến bay đều bị giữ lại, hành khách tứ phương dồn cùng một lúc ở phòng đợi, chỗ ngồi không đủ cho tất cả mọi người. Thành ra có một số phải đứng, một số ngồi phệt dưới nền nhà...

LyLy đứng một lúc nghe đôi chân mệt mỏi, nên cũng làm theo mọi người, ngồi xuống nền nhà. Ngồi một lúc nàng cảm nghe ngọt nhạt khó thở. Vì gian phòng tuy rộng lớn, tuy có máy điều hoà không khí, nhưng hành khách quá đông, lại nhằm vào giữa trưa trời tháng tám, khí hậu bên ngoài nóng hừng hực như lửa thiêu, bên trong không khí không đủ thoáng, khiến cho không riêng LyLy, mà rất nhiều hành khách đều ngầy ngật khó chịu.

Thảm thay phi hành đoàn vẫn chưa giải quyết được với chính quyền Iraq để xin phép cho máy bay cất cánh! Thời gian chậm chậm trôi qua... hai giờ... ba giờ...

Không thể chịu đựng thêm nữa vì trong người khó chịu và buồn nôn, LyLy đứng lên đi tới xin phép người lính gác phía sân vườn sau cho mình ra ngoài sân vườn hít thở khí trời một lúc.

Tên lính ngăn ngừa tỏ ý không cho, nhưng rồi cũng chấp thuận cho nàng ra ngoài, song hấn căn dặn nàng chỉ được lẩn quẩn nơi đó, không được đi xa. LyLy gật đầu, vâng lệnh hấn, ngồi lại băng đá có bóng mát, không xa cửa ra vào.

Trong khi LyLy ngồi bên ngoài, không hay biết bên trong phòng đợi hành khách nhốn nháo cả lên, vì có một toán lính võ trang xông vào xét thông hành từng người. Dân Á-rập hay Châu Á, Châu Phi... được theo phi hành đoàn lên phi cơ của

họ. Còn những hành khách mang thông hành Âu, Mỹ và Nhật đều bị bọn lính dẫn đi. Chẳng ai biết rõ sẽ bị đưa đi đâu?

Hít thở khí trời một lúc nghe trong người dễ chịu, LyLy quyết định trở vào trong phòng đợi ngồi chờ với mọi người. Nàng xô cửa bước vào... thấy phòng đợi gần như trống rỗng, hành khách không còn! Nàng sững sốt kêu lên:

- Sao lạ vậy? Mọi người đã đi đâu hết cả vậy? Chẳng lẽ máy bay được phép cất cánh? Nếu thế tại sao các Chiêu đãi viên không gọi ta? Trời ơi! Ta phải làm sao đây?

Cùng với tiếng kêu thảng thốt, nàng nhìn ra sân bay... thấy chiếc Boing của Swissair từ từ lăn bánh...

Kinh tâm động phách, LyLy xô cửa chạy ra sân, rượt theo phi cơ đang chạy trên phi đạo, thét lên:

- Chờ tôi! Chờ tôi với!

Nhưng nàng không chạy được bao xa đã bị một người nắm cánh tay nàng kéo giữ lại. Đồng thời có tiếng nòng súng kêu rắc rắc, cùng với nhiều tiếng quát phía sau:

- Bắt nó! Bắt nó! Bắt kẻ phản động!

Thì ra kẻ nắm giữ LyLy chặt cứng là một tên lực lưỡng. Trước ngực hắn có đeo bảng hiệu «Ủy viên an ninh của phi trường» và tiếng người la lối phía sau là toán lính võ trang khoảng bảy tám tên, đang hùng hổ chạy về phía LyLy...

Kinh hoàng vì sợ Swissair bỏ mình, kinh hoàng vì đang chạy tới bị người nắm giữ lại, lại thêm kinh hoàng vì nghe bọn

lính la lối bắt mình, LyLy há miệng muốn nói mình là hành khách của chuyến bay kia, nhưng âm thanh không thoát ra lời, đứng trân một chỗ, sắc mặt hãi hùng, dương mắt nhìn theo phi cơ mỗi lúc một chạy vút trên phi đạo.

Tên Ủy viên an ninh chiếu đôi mắt cú vọ nhìn nàng. Nhưng hắn không nói tiếng nào, đẩy nàng đi về phía bọn lính và nói từ xa:

- Cô này chắc là hành khách của chuyến bay kia, chớ không phải là kẻ phản động đâu! Các ông hãy giao cô ta cho Trung Tá Trưởng ban an ninh phỏng vấn.

- Biết rồi! Chúng tôi sẽ đưa cô ta đến gặp Trung Tá.

Sau câu nói có hai tên lính chạy tới kè LyLy dắt đi. Đồng bọn của chúng vác súng đi thành hàng phía sau.

Chúng điệu nàng trở vô toà nhà của phi trường, đi quanh qua queo lại, lên hai ba tầng lầu... Cuối cùng dừng trước cửa một văn phòng. Một tên gõ cửa. Bên trong có tiếng vọng ra:

- Vào đi!

Tên nọ mở cửa đẩy LyLy vô trong, khép cửa lại, rồi mới nghiêm chỉnh chào theo quân cách một người mặc quân phục đứng bên cửa sổ đang chăm chú quan sát sân bay bằng ống viễn kính. Hắn cung kính nói:

- Thưa Trung Tá. Chúng tôi bắt được cô này chạy ra phi đạo với nhiều tình nghi. Ủy Viên an ninh của phi trường bảo chúng tôi đưa cô ta lên đây để Trung Tá xét xử.

Cho đến lúc đó tên Trung Tá mới quay mặt lại. Hắn tuổi trung tuần, gương mặt nhọn, đôi mắt thật sắc. In hình như hắn có chút sững sờ khi nhìn mặt nàng. Nhưng hắn không nói gì, khoác tay ra dấu bảo tên lính đi ra ngoài và chỉ ghé bảo nàng ngồi.

LyLy không đoán ra hắn sẽ có thái độ gì với mình? Nàng ngồi xuống ghế, liền lên tiếng ngay bằng Anh ngữ:

- Tôi là hành khách của chuyến bay Swissair đi Singapore. Tôi chạy ra phi đạo là cố ý cho người phi công nhìn thấy tôi là hành khách bị bỏ sót, ông ta sẽ cho phi cơ dừng lại đón tôi. Tôi không là kẻ phản động phá rối trật tự an ninh ở đây. Mong ông hiểu rõ sự tình và giúp tôi có thể rời Bagdad để đi Singapore. Tôi thật cảm ơn ông.

Nàng nói một hơi. Nhưng hắn y như không lưu ý nghe những gì nàng nói, chêm chệ ngồi xuống ghế sau bàn viết, rồi chăm rãi hỏi:

- Lúc này cô đã đi đâu mà không cùng với nhóm hành khách lên phi cơ?

Gương mặt hắn tuy khó cảm tình, nhưng giọng nói khá êm dịu. LyLy nở nụ cười duyên, đáp:

- Vì phòng đợi quá đông người, tôi cảm thấy khó thở và buồn nôn, nên đã xin phép ông lính gác cửa cho ra ngoài sân vườn hít thở không khí. Tôi ngồi trên băng đá không xa cửa ra vào, lúc trở vào phòng đợi mới thấy hành khách không còn. Tôi nhìn ra sân bay thấy Swissair vừa lăn bánh trên phi đạo. Tôi hốt hoảng mới xô cửa chạy ra ngoài rượt theo. Nhưng...

Hắn ngắt lời nàng bằng cái khoác tay bảo nàng không cần phải nói tiếp nữa, rồi với tay bấm cái chuông trên bàn viết.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc quân phục, cấp bậc Thiếu Úy, mở cửa đi vào. Sau khi chào theo quân cách, hắn cung kính nói:

- Trung Tá cần tôi làm điều chi, xin cho chỉ thị.

- Swissair cất cánh chưa?

- Thưa vừa rời phi đạo bay lên cao rồi.

- Vậy chú xuống tầng dưới, đến các hảng Hàng Không hỏi xem còn chuyến bay nào đi Singapore thì dàn xếp cho cô ta một chỗ. Nếu như hôm nay không có chuyến bay nào thì tìm cho cô ta một phòng ở khách sạn phi trường để chờ chuyến bay ngày mai.

Dĩ nhiên chúng nói Á-rập với nhau, nhưng LyLy hiểu. Nàng thầm nhủ:

«- Tên Trung Tá này tuy mặt mày khó thương, nhưng kẻ ra cũng tốt bụng.»

Tên Thiếu Úy lên tiếng hỏi LyLy, dĩ nhiên bằng tiếng Anh:

- Cô có vé máy bay và thông hành chứ?

LyLy mỉm cười, đáp:

- Cũng may tôi không bỏ lại chỗ ngồi khi xuống máy bay.

Nàng vừa nói vừa mở ví lấy ra thẻ thông hành và vé máy bay trao cho hắn ta. Hắn nhìn thông hành của nàng tức khắc đưa cho tên Trung Tá, nói:

- Trung tá hãy xem. Cô này mang thông hành Mỹ thì bữa nay đâu có được rời Bagdad?

Tên Trung Tá nhăn mặt nói với thuộc hạ, song mắt nhìn LyLy chằm chằm:

- Hừ! Ta thấy cô này người Á châu, tưởng trong thành phần được đi, không dè cô ta mang quốc tịch Mỹ! Xem ra phải giữ cô ta lại với nhóm con tin.

LyLy nghe hắn nói, kêu khỏ trong lòng:

«- Chúa ơi! Thật là xui xẻo! Mấy lần trước Chef cấp cho ta thông hành Thụy Sĩ với cái tên Mme Dumas. Lần này chẳng rõ dụng ý gì mà ông già cho ta mang thông hành Mỹ với cái tên Mme Liu Anderson? Chẳng lẽ vì muốn ta đi đứng dễ dàng ở Singapore mà để ta mang tên cô gái gốc Tàu Tân Gia Ba, với quốc tịch Mỹ? Ông già là người tính xa, hiểu rộng, sao lần này lại hời hợt không biết rằng Mỹ có kẻ thù trùng trùng khắp thế giới, nhất là hiện tại khối Á Rập chống đối kịch liệt? Chef cho ta mang thông hành Mỹ lúc này là đưa ta vào cửa tử rồi! Chef ơi! Chef hại LyLy rồi!»

Nàng thầm trách Trụ Cờ Vàng và ân hận đã không chống đối Chef khi nhận thông hành Mỹ. Nàng nghĩ: dù cho nàng đi công tác ở Tân Gia Ba hay bất cứ nơi nào trên thế giới mà mang thông hành Thụy Sĩ đi đứng cũng dễ dàng, không ai lưu ý. Bởi lý do đó mà từ Đệ nhị Thế Chiến đến nay điệp viên của CIA hầu như người nào cũng có thông hành của các quốc gia

Trung lập như Thụy Sĩ, Thụy Điển, Áo v.v... Tóm lại những quốc gia Trung lập không có kẻ thù, không có ảnh hưởng chính trị trên thế giới, tránh khỏi bị thù ghét như Mỹ.

Sự thật Trụ Cờ Vàng nào không rõ những điều LyLy vừa nghĩ? Sở dĩ ông ta cho nàng mang thông hành Mỹ lần này là có dụng ý đặc biệt trong công tác ở Tân Gia Ba. Hơn nữa bữa nay dù LyLy mang giấy tờ Thụy Sĩ vẫn bị bắt giữ! Chỉ vì lúc này nàng ngồi ở vườn hoa, nên chẳng hay biết không riêng những người mang thông hành Mỹ, mà tất cả hành khách mang giấy tờ các nước Tây Âu và Nhật cũng bị bắt làm con tin.

Tổng Thống Saddam Hussein của Iraq sở dĩ nổi khùng chọc cả khối quốc gia giàu có hùng mạnh này chỉ vì ông ta thừa biết chính phủ những nước ấy rất quý mạng sống dân họ. Ông ta chỉ cần bắt một mớ giam giữ làm con tin, là mặc sức đòi tiền chuộc, hoặc những điều kiện chính trị mà ông ta muốn trao đổi.

LyLy không rõ cơ sự, tưởng mình bị bắt lần này là do Chef hời hợt vô tâm, nàng trách chef, mà cũng giận mình đã không chống đối khi lãnh thông hành Mỹ. Càng nghĩ, lòng vừa bán loạn, vừa uất ức, nàng nói một hơi tiếng Á-rập:

- Thật là phi lý! Chỉ vì tôi mang giấy tờ Mỹ mà các ông bắt giữ tôi? Tôi sống trên nước Mỹ, tôi phải xài giấy tờ của chính phủ Mỹ cấp chứ? Nhưng tôi đâu phải là người Mỹ? Các ông cũng nhận ra tôi là người Tân Gia Ba mà? Các ông hành động như vậy không thấy sai lầm và phi lý đó sao?

Câu nói của LyLy khiến hai tên A Rập nhìn sững nàng! Chỉ vì tự này giờ chúng nói Á-rập với nhau, đinh ninh nàng

không hiểu. Bây giờ chúng biết được nàng đã nghe và hiểu lời đối đáp giữa chúng, khiến tên Trung Tá lấy làm khó chịu. Hắn nhíu mày hỏi:

- Cô biết Á-rập, sao từ lúc vào đây cô nói tiếng Anh?

LyLy biết hắn phật ý vì nàng đã nghe lén đối đáp giữa chúng. Nàng vội vàng mỉm cười, lã chã nói:

- Xin lỗi! Tôi chỉ nói chút ít chớ không hiểu biết nhiều, nên không dám nói chuyện với ông bằng ngôn ngữ Á-rập.

Khi này nàng nói một tràng, hắn biết rõ nàng biết rành Á-rập chớ không phải chút ít như nàng nói. Song hắn không nói gì, quay sang thuộc cấp của hắn, hắn hỏi:

- Những con tin bị bắt giữ còn ở đây chứ?

- Thưa không! Xe Bus đã đưa họ vào thành phố rồi! Nhưng Trung Tá đừng lo! Từ giờ đến tối còn nhiều chuyến bay đáp xuống đây, chắc chắn còn nhiều con tin. Cô này có thể cho ở phòng đợi, chờ nhập bọn với số con tin đến sau.

Tên Trung Tá cười mỉm vừa nhìn LyLy với ánh mắt lạ, vừa ra lệnh thuộc hạ của hắn:

- Được rồi! Chú hãy ra ngoài làm việc của chú đi. Cô này để ta xét lại rồi mới quyết định.

Tên Thiếu Úy tức khắc thôi lui ra ngoài, khép cửa lại. Nhưng trước khi đi hắn quét mắt nhìn LyLy với ánh mắt hết sức ái ngại. LyLy còn đang thắc mắc cái nhìn kỳ lạ của tên nọ thì giọng của tên Trung Tá phát ra êm dịu bên tai nàng và lần này bằng Á-rập:

- Cô đã nghe và hiểu rõ hoàn cảnh của cô rồi phải không?

Hắn vừa nói vừa mở thông hành của nàng, đọc lớn tên nàng: Mme Liu Anderson...

Mày hấn cau lại. Hấn hỏi bằng giọng gay gắt mai mỉa:

- Hoá ra nàng đã có chồng rồi à? Chồng Mỹ? Thích Mỹ lắm há?

LyLy không khỏi lo lắng khi nghe hấn đổi giọng khó chịu với mình. Bỗng hấn chửi đồng lên:

- Đồ bọn Mỹ cút chó! Tất cả của quý trên thế gian bọn bay đều chiếm lấy, ngay cả đàn bà đẹp! Thật là bọn đáng ghét! Bọn đáng chết!

Giọng hấn hậm hực, tia mắt chứa đầy uất hận và hờn ghen chiếu về phía nàng. LyLy rúng động trước đôi làn nhờn tuyến hung hiểm của hấn, cúi mặt xuống, không dám nhìn hấn.

Bỗng nhiên hấn cười một tràng dài, y như vừa nghĩ ra điều gì khoan khoái lý thú lắm. Hấn vừa cười vừa nói:

- Xin Madame an tâm. Tôi sẽ chiều cô Madame rất đặc biệt! Tôi không để Madame chịu khổ như những con tin khác đâu!

Hấn gọi nàng Madame, có không gọi cô như lúc nãy. Câu nói trấn an, mà nghe rõ ràng là lời hăm dọa, lại thêm giọng

cười khó nghe của hắn xoáy vào tai, khiến LyLy vừa lo sợ, vừa bức tức. Tự nhủ:

«- Tên này nói như vậy có nghĩa là hắn sẽ không đưa ta nhập chung với đám hành khách làm con tin. Chắc chắn hắn có mưu tính gì mờ ám đây! Quả là một tên hung hiểm, không coi luật quốc tế ra gì!»

Nàng nhớ đến vụ Saddam Hussein cho quân Iraq xâm chiếm Kuwait hôm mừng 2 tháng 8 vừa qua, gặp sự phản đối kịch liệt của quốc tế. Hội Đồng Bảo An của Liên Hiệp Quốc lên án cuộc xâm lăng đó và quyết định phong tỏa kinh tế.

Hoa Kỳ cũng đã đưa quân đội, chiến xa và chiến đấu cơ sang Á-rập Saudi để bảo vệ các quốc gia vùng này, vừa cũng để làm áp lực quân sự, buộc Saddam Hussein trả lại Kuwait.

Các quốc gia Á-rập trong vùng cũng lên án hành động xâm lăng của Saddam Hussein và tham gia vào liên minh chống Iraq. Vậy mà ông ta vẫn xem thường phản ứng thế giới, ngênh ngang tuyên bố sát nhập Kuwait làm tỉnh thứ 17 của Iraq!

Bữa nay ông ta còn ra lệnh bắt giữ hành khách các chuyến bay quốc tế ghé qua Bagdad, không coi nhân dân trên thế giới ra gì! Một lãnh tụ quốc gia mà ngang bướng hung tàn như vậy, đương nhiên thuộc cấp của hắn cũng một phường!

Nàng biết hoàn cảnh của nàng hiện tại dữ nhiều lành ít! Chắc chắn tên Trung Tá nợ thừa dịp cấp trên thù ghét Mỹ, sẽ làm khó dễ nàng. Việc cần kíp là nàng điện thoại về Mỹ nói rõ với Chef tình trạng của mình.

Nghĩ như vậy nên LyLy cố làm vẻ mặt thân thiện với hắn, môi nở một nụ cười thật xinh, lã chã nói:

- Phải! Tôi tuy mang giấy tờ Mỹ, sống trên nước Mỹ, nhưng tôi vẫn là người Á Châu. Tôi mang tên chồng tôi, tuy là tên Mỹ, nhưng anh ấy cũng là người Trung Hoa, không dính líu gì đến Mỹ. Ông là người hiểu lý lẽ, chắc ông sẽ không làm khó dễ tôi đâu, phải vậy không? Xin cảm ơn ông nhiều.

Hắn cười nhẹ, giọng nói gần như chế riễu:

- Thế à? Không dính líu gì đến Mỹ à? Vậy Madame hãy an tâm! Tôi rất quý đàn bà đẹp! Tôi sẽ đối xử với Madame thật đặc biệt. Madame sẽ được đưa tới một chỗ an toàn.

LyLy không rõ chỗ an toàn hắn nói là ở đâu? Nhưng nàng không hỏi, vì trong đầu đang nghĩ cách liên lạc điện thoại với Chef. Nàng giả bộ nói:

- Nghe ông nói sẽ đưa tôi đến chỗ an toàn, tôi rất cảm ơn ông. Giờ tôi không còn gì lo lắng nữa! À, xin phép ông cho tôi xuống tầng dưới, đến phòng điện thoại công cộng của phi trường để điện thoại báo tin bình an với cha mẹ tôi.¹

Hắn lắc đầu:

- Không được! Madame không được rời phòng tôi đi tứ tung, cũng không có quyền liên lạc ra nước ngoài.

LyLy tái mặt, song cố giữ giọng bình thản, nài nỉ hắn:

¹ Vào thời này trên thế giới chưa thông dụng cell-phone

- Tôi van ông ông! Tôi đi Singapore để thăm ông bà nội. Nếu tôi không điện thoại cha mẹ báo tin bình an đã đến Singapore, cha mẹ và ông bà tôi sẽ lo lắng lắm!

Hắn vẫn lắc đầu, nhưng khi thấy sắc mặt nàng buồn xo như sắp khóc, hắn nói:

- Thôi được! Tôi cho phép Madame quay điện thoại từ phòng tôi, nhưng phải nói thật vắn tắt, thật nhanh gọn.

LyLy mừng rỡ gật đầu. Thăm nghĩ: «Ta nói tiếng Việt với Chef, tên này có nghe cũng chẳng hiểu «mô tê» gì.

Trong phòng có hai máy điện thoại cùng đường giây. Hắn bảo Lyly cầm máy phụ và nói số điện thoại để hắn quay. LyLy hơi ngần ngừ vì không muốn nói cho hắn biết số điện thoại văn phòng của Chef ở cơ quan CPQ.

Hắn nhìn sắc mặt của nàng, hỏi giọng nghi ngờ:

- Sao? Madame không muốn nói số điện thoại để tôi quay? Hay là Madame không còn muốn nói chuyện với cha mẹ?

LyLy vội vàng chối:

- Không! Không! Tôi vì quá vui mừng được ông cho phép liên lạc với cha mẹ nên ngần ngừ một lúc. Hơn nữa cha mẹ tôi tuy sống ở Mỹ mà chỉ biết nói tiếng... Trung Hoa mà thôi. Nếu cha mẹ tôi nghe tiếng người lạ trong điện thoại không hiểu gì, sẽ cúp máy ngay, nên tôi muốn được tự quay...

Hắn cười nhỏ, ngắt lời nàng:

- Tôi quay mà không lên tiếng là được chớ gì? Nào, Madame hãy nói đi! Số mấy?

Đang khi LyLy lúng túng chợt nhớ số nhà riêng của Chef có đường giây song song với máy trong văn phòng ông. Số điện thoại này Trạ Cờ Vàng dùng để liên lạc với thân nhân và bạn bè, để không ai biết những hoạt động của ông.

Nàng nghĩ:

«Dù tên Trung Tá này có biết con số riêng của Chef, cũng chẳng nguy hại gì», nên bình tĩnh nói con số cho hắn nghe. Hắn cẩn thận chép lên giấy, rồi hỏi lại nàng:

- Số điện thoại này ở Mỹ, chớ nào phải ở Singapore?

- Đúng! Cha mẹ tôi ở Washington. Tôi đã cho ông biết khi nãy. Tôi đi Singapore để thăm ông bà tôi.

Hắn bỗng trợn mắt hỏi nàng:

- Madame nói Madame sinh sống ở Mỹ, cha mẹ sống ở Mỹ, ông bà sống ở Singapore. Vậy tại sao Madame lại lấy chuyến bay từ Suisse, chớ không phải từ Washington?

Thói thường những người khai gian khi bị tra hỏi lòng vòng một lúc sẽ lòi ra sự thật. Cảnh sát trên thế giới thường dùng «chiêu» này để hạch hỏi những kẻ bị tình nghi.

Cũng may LyLy là cô gái khôn ngoan lanh lợi. Trước khi nghĩ ra câu trả lời, nàng giả bộ cười khúc khích để kéo giờ, rồi mới chầm rãi hỏi hắn:

- Bộ ông không biết người Hoa của chúng tôi ở rải rác khắp cùng thế giới à? Đâu đâu cũng có Chinatown mà.

- Rồi sao chứ? Dính líu gì đến việc Madame từ Suisse đi Singapore, mang thông hành Mỹ?

Lúc đó nàng đã nghĩ ra câu trả lời, nên cười cười nói:

- Có gì đâu mà ông thắc mắc! Tôi từ Mỹ ghé ngang qua Suisse thăm bà con ở chơi Chinatown vài ngày, rồi mới đi Singapore thăm ông bà tôi.

Cũng may hắn không muốn cù cưa với nàng và cũng may hắn không biết là không có thành phố nào ở Suisse có Chinatown, nên không hạch hỏi nàng thêm. Hắn quay con số LyLy vừa đọc cho hắn. Đầu giây bên kia có tiếng «Allô». Hắn ra dấu bảo nàng lên tiếng. LyLy vội vàng nói:

- LyLy đây... papa. LyLy đang ở phi trường Saddam Hussein ở Bagdad.

Nàng không dám gọi Trụ Cờ Vàng bằng Chef, sợ tên kia nghe hiểu.

Nghe số điện thoại riêng của mình reo từ số máy xa lạ ở đầu giây kia, Trụ Cờ Vàng còn đang ngạc nhiên thắc mắc không biết là ai, chợt nghe giọng nói của LyLy, lại gọi mình bằng papa. Ông khoái chí cười ha hả... Chừng nghe LyLy nói đến cái tên Saddam Hussein, ông giật mình la oái lên:

- Hả? Cô nói gì? Sao lại qua Iraq?

- Papa! Ly Ly không thể nói dài dòng vì có tên A Rập cùng nghe những lời chúng ta nói. Dù hẳn không hiểu tiếng Việt, nhưng LyLy phải cẩn thận. Tóm lại chuyến bay từ Zurich đi Singapore phải dừng lại phi trường này để lấy xăng và đưa rước hành khách. Và tất cả hành khách của các hãng Hàng Không ghé ngang đây đều bị bắt làm con tin, nếu mang thông hành Âu Mỹ...

- Tôi đã biết vụ này! Tên khủng Saddam bắt giữ các công dân Mỹ cư ngụ tại Iraq và Kuwait. Bây giờ hẳn lại nổi cơn điên, không những bắt công dân Mỹ mà ngay các quốc gia Tây Âu và Nhật. Mấy hôm nay bận bịu với tình hình sôi động của thế giới, tôi quên mất chuyến bay của Swissair đi Singapore thường ghé qua xứ đó. Báo hại cô bị kẹt chuyến này! Công tác ở Singapore tôi đành gửi một nàng khác qua bên đó thay thế cô. Cấp thời tôi chưa biết cơ quan tình báo Mỹ sẽ có hành động gì? Nhưng tôi chắc họ cần cô ở lại Iraq. Cô nên tìm cách liên lạc với René Dupont ở Toà Đại Sứ Pháp tại Bagdad...

Trụ Cờ Vàng nói chưa dứt câu đã bị tên Trung Tá cúp đường dây. Chỉ vì hẳn nghe Trụ Cờ Vàng nhắc đến cái tên René Dupont. Một người Hoa như cha nàng, nói chuyện với con gái sao nhắc một cái tên của một người Pháp? Hẳn cau mày hỏi:

- Hai người đã nói gì với nhau?

- Tôi chỉ thuật sự tình, hiện bị giữ ở phi trường này.

- Nếu chỉ có thế sao nói dài dòng quá vậy? Còn cái tên Pháp René Dupont là ai?

LyLy không tưởng tượng được tên nọ quá thông minh và nhớ dai. Câu đàm thoại tiếng Việt, hẳn không hiểu gì, nhưng cũng lưu ý ngay cái tên Pháp mà Chef nàng nói ra. Nàng đoán có lẽ hẳn thông thạo cả Anh, Pháp ngữ nên mới phân biệt tên họ rành rẽ như vậy!

Nàng đáp mà không cần suy nghĩ:

- René Dupont là anh rể tôi. Cha tôi cho biết hiện anh rể tôi đang du lịch ở Bagdad, bảo tôi nếu phải ở lại đây thì nên đến ngụ nơi khách sạn anh rể đang trú. Bị ông cúp máy thành linh báo hại tôi chưa nghe kịp cha tôi nói tên khách sạn là gì?

Nàng nói dối quá tự nhiên. Chính LyLy cũng tự phục mình có thể ứng biến mau lẹ, nghĩ ngay cái tên Pháp là tên anh rể!

Không dè cái thông minh của nàng hoá dại! Nghe LyLy nói René Dupont là anh rể, hẳn quắc mắt nhìn nàng nói giọng gay gắt:

- Hừ! Lại thêm một nàng lấy chồng Pháp! Cho Madame biết: Nếu anh rể Madame là người Pháp hiện du lịch ở đây cũng không được tự do đi đứng đâu! Dù Madame có biết tên khách sạn, hai người cũng không thể gặp nhau.

LyLy thừa biết cảnh ngộ của mình hiện tại nên không ngạc nhiên khi nghe hẳn nói. Tâm trí nàng nghĩ đến những lời Chef nói trong điện thoại khi nãy... Xem ra việc nàng bị kẹt ở xứ này không làm cho ông lo lắng, mà trái lại ông còn muốn nàng ở lại đây hợp tác với CIA để hỗ trợ cho họ trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng này, một khi chiến tranh giữa Hoa Kỳ và Iraq xảy ra.

Chỉ có điều, hoàn cảnh nàng hiện tại tuy không phải là tù nhân, mà đâu khác gì tù nhân? Làm sao thoát khỏi sự kèm chế của bọn này để liên lạc với René Dupont?

Tên nọ thấy nàng trầm ngâm, hấn rời bàn viết, mở cửa phòng đi ra ngoài, nhốt LyLy bên trong mà không thềm nói gì với nàng.

Hấn đi rồi Lyly không còn ngồi vững nữa! Nàng ngã người trên ghế, đầu óc nhun nhức, một phần vì lo lắng nghĩ suy, một phần vì bụng đói. Bởi từ lúc rời phi cơ đến giờ gần cả ngày trời nàng chưa được ăn uống gì, nên toàn thân mệt lã như người bệnh.

Phải cả tiếng đồng hồ sau tên Trung Tá mới trở về phòng hấn, song hấn không một mình, mà có tên Thiếu Úy khi nãy trở lại với hấn. LyLy nhắm mắt, giả vờ như vì quá mệt mỗi ngủ quên không hay họ đi vào.

Thấy nàng mắt nhắm như ngủ, bọn hấn nói chuyện rù rì nhỏ nhỏ với nhau. Cũng có thể chúng biết nàng hiểu Á-rập nên thấp giọng để nàng không nghe lén câu chuyện của chúng, chớ không phải vì lịch sự nói nhỏ tiếng khi trông thấy nàng ngủ.

Tuy bọn họ nhỏ tiếng với nhau, nhưng LyLy cố tâm nghe, nên những câu nói của chúng đều lọt vào tai. Nàng nghe biết được hiện giờ các hãng Hàng Không Quốc Tế không còn đáp xuống phi trường Saddam mà đổi đường bay, đáp xuống phi trường các nước lân cận như Á-rập Saudi, hoặc A Rập Emirates, sau khi hay biết hành khách những chuyến bay trước bị bắt giữ làm con tin.

Tên Thiếu Úy dường như không hoan hỉ điều này. Hắn nói:

- Tình trạng này kéo dài, những cây xăng ở phi trường chúng ta bị thiệt thòi. Thêm nữa du khách không đến đây thì nguồn ngoại tệ sẽ mất đi.

Tên Trung Tá cười lớn:

- Người biết cóc khô gì mà bàn chuyện đại sự! Số ngoại tệ nhỏ nhoi đó mà nhằm nhò gì! Tổng Thống nước ta là anh hùng số một của khối Á-rập, coi bọn Âu Mỹ không ra gì! Huống chi một khi chúng ta chiếm giữ tất cả giàn khoan dầu vùng Trung Đông, tức là bóp nghẹt hơi thở và mạch sống của các quốc gia giàu có Âu Mỹ. Khi đó bọn chúng chết hết! Xứ ta sẽ giàu nhất, mạnh nhất và sẽ là bá chủ thế giới ha ha...

Giọng nói của hắn oang oác, tiếng cười hằn hặc, không còn e dè về sự có mặt của LyLy trong phòng nữa!

LyLy tức giận lắm, song cố giả vờ ngủ say, chờ nghe bọn này nói tiếp. Đúng vào lúc ấy tên Thiếu Úy nói một câu có dính líu đến nàng:

- Hiện còn nhóm hành khách Tây Âu của chuyến bay Cathay Pacific của HongKong là những con tin vừa bị bắt giữ. Nhân viên thừa hành đã đưa họ lên Bus chờ lệnh rời phi trường để đưa vào thành phố. Vậy tôi phải đưa người đàn bà này sát nhập với với nhóm hành khách đó chứ?

Tên Trung Tá lắc đầu:

- Không đâu! Người đàn bà này để ta giải quyết. Những chi tốt đẹp trên thế giới bọn Mỹ điều chiếm giựt. Vậy chúng ta ngu dại gì mà không chiếm thứ quý báu của chúng để xài chơi đến chán rồi bỏ? Phen này ta được dịp trả thù những tên chồng Mỹ cho bỏ ghét!

Câu nói đó tuy không xác định rõ ràng, nhưng người nghe cũng đoán được hắn sẽ làm gì? Hình như thuộc cấp của hắn không hoan nghênh câu nói ấy nên đứng im ru.

Còn LyLy đã đoán được viễn ảnh đen tối của mình, nhưng cũng không khỏi kinh tâm khi nghe lời hăm dọa của hắn, toàn thân như muốn nhũn ra. May mà nàng đang ngã người trên ghế mới không bị té xuống. Nàng muốn bật ngồi dậy, mở mắt ra, mạt sát hắn, chửi hắn một trận cho đã giận, nhưng môi miệng như dính cứng không nói năng gì được, đành phải tiếp tục nhắm mắt nằm im!

Một lúc sau, tên Thiếu Úy mới thập thò lên tiếng:

- Theo tôi, Trung Tá nên để người này nhập với nhóm con tin. Nếu không... Tôi sợ...

Tên Trung Tá ngắt lời thuộc cấp hắn bằng tiếng cười lớn:

- Ta sợ gì chứ? Tổng Thống nước ta đang thù bọn Mỹ đến tận xương tủy. Nhân dân ta ai cũng oán ghét chống Mỹ. Vậy ta làm cho những thằng chồng Mỹ đau khổ là ta có công lớn. Chẳng lẽ người không thích trả thù bọn Mỹ à?

- Đương nhiên tôi thù Mỹ, tôi ghét Mỹ. Nhưng người đàn bà này đâu phải Mỹ?

- Nàng ta là vợ của Mỹ, người quên à?

- Tôi không quên! Nhưng...

Tên Trung Tá khoác tay không cho thuộc cấp nói tiếp, rồi cho tay và túi quần lấy ra xâu chìa khóa trao cho tên Thiếu Úy, ra lệnh:

- Người im đi! Ta đã quyết định rồi! Từ đây hễ ta gặp người đẹp nào là vợ của Mỹ, ta quyết không tha! Bây giờ đã hết giờ làm việc, người hãy lái xe đưa nàng này đến ngôi biệt thự riêng của ta ở ngoại ô mà người đã có đến vài lần. Ta trở về tư gia ăn uống với vợ con, sau đó ta sẽ đến đó. Thôi, người hãy đưa nàng ta đi đi!

Tên Thiếu Úy đón xâu chìa khoá trên tay của Chef hần với thái độ miễn cưỡng, chưa muốn đi. Tên Trung Tá bồi thêm một câu:

- Người còn chần chờ gì mà không đưa nàng này đi đi? Ngoài ra người cũng phải ở lại đó canh giữ nàng ta chờ đến khi ta tới nơi thì người mới có thể ra về.

Tên Thiếu Úy vẫn đứng im ru một chỗ. Tên Trung Tá thấy thái độ của thuộc cấp, tức giận quát lớn:

- Người dám chống đối ta à?

- Không! Tôi... Tôi...

Hần lập bập không nói ra lời, rồi chạy tới LyLy nắm cánh tay nàng lay gọi:

- Madame thức dậy! Hãy đi theo tôi!

LyLy trầm nghĩ:

«- Dù nàng có phản kháng cũng không chống lại được ý đồ của tên Trung Tá. Nàng đi theo thuộc cấp hắn trong lúc này, may ra có thể thuyết phục tên này buông tha mình, nếu không được, nàng sẽ tìm kế thoát thân.»

Vì nghĩ như vậy, nàng giả bộ như vừa tỉnh thức, vội vàng đứng lên nói:

- Các ông đã trở lại văn phòng rồi à? Xin lỗi, tôi ngồi chờ các ông quá lâu nên mệt mỏi ngủ quên. Bây giờ các ông định đưa tôi đi đâu?

Tên Trung Tá nhìn xoáy vào mắt nàng, như không tin nàng vừa tỉnh thức. Nhưng hắn không nói gì, chỉ cười nhẹ, vừa ra lệnh thuộc cấp:

- Madame đã mệt mỏi như vậy cần có chỗ nghỉ ngơi và ăn uống. Người hãy mau đưa Madame về nhà và ở lại đó phục vụ tươm tất. Ta sẽ đến ngay. Nếu người đói bụng, cũng có thể ăn những thức ăn trong tủ lạnh.

Quay sang LyLy, hắn nói:

- Xin Madame hãy theo thuộc cấp tôi về chỗ an toàn nghỉ đêm nay. Ngày mai sẽ có quyết định của cấp trên về tình trạng của Madame.

LyLy mím môi nói:

- Cám ơn ông!

Nàng nói cảm ơn mà lòng bi phần muốn thét vào tai hắn:

«Ngươi là một tên xấu xa, một giống man rợ, không tôn trọng luật pháp thế giới. Bắt ta bắt hợp pháp với ý đồ tội bại như vậy, ngươi tưởng đời ngươi sẽ yên được sao? Nước Mỹ và Liên Hiệp Quốc để cho Tổng Thống ngươi muốn làm gì thì làm à?»

Nàng muốn nói với hắn mấy lời uất hận như thế, nhưng kèm chế lòng mình, gằm mặt theo tên Thiếu Úy ra cửa.

Ra ngoài hành lang đi queo qua queo lại và xuống hai ba tầng lầu, LyLy vẫn im lìm đi lót tót theo phía sau, thâm quan sát tên nọ...

Có lẽ hắn còn trẻ lắm, vào 20 hay 22 tuổi. Hắn có gương mặt đẹp, thân hình vừa tầm. Trung Đông nằm giữa Âu, Á và kề cận Châu phi. Dân Trung Đông pha lẫn 3 giống dân: da trắng, da vàng, da đen... nên sự kết hợp của gương mặt và màu da của họ có thể nói là hoàn hảo nhất sánh với giống dân khác.

Và tên Thiếu Úy này là một trong số đàn ông đẹp trên thế giới! LyLy chợt sánh vẻ đẹp của hắn với vẻ đẹp của Vân Trường, người yêu của nàng, có cái đẹp hào hùng của một chiến sĩ, vừa quý phái của kẻ trí thức. Còn tên này tuy là quân nhân mà không khác gì một hoàng tử trong chuyện cổ tích Ả-rập.

Mãi nghĩ vẫn vợ LyLy không hay cả hai đã đến bãi đậu xe của phi trường. Hắn mở cửa cho nàng lên xe, một xe jeep của nhà binh. Điều này không có gì làm cho nàng ngạc nhiên. Điều đáng nói là bãi đậu xe của một phi trường dân sự mà hầu

như toàn là xe của quân đội và đó đây từng tốp lính võ trang mang súng đi tới đi lui... Không khác gì xứ này trong tình trạng báo động chiến tranh!

Vì chưa từng viếng Bagdad, nên LyLy không rõ từ phi trường vào thành phố bao xa? Nhưng khi nãy nàng nghe tên Trung Tá bảo tên này đưa nàng đến ngôi nhà nghỉ mát của hắn ở ngoại ô. Như vậy xe không chạy vào thành phố mà phon phon trên sa lộ thật lâu. Hai bên đường là đồng cỏ lưa thưa, không thấy dân cư.

Từ lúc leo lên xe, ngồi bên cạnh hắn, LyLy nghĩ ngay câu nói gây cảm tình với hắn. Nhưng hắn không nhìn nàng, im ru nhìn con đường trước mắt đập ga phóng tới...

LyLy ngần ngại một lúc lên tiếng hỏi:

- Căn nhà mà ông đưa tôi tới có xa phi trường lắm không?

- Không!

- Ông cũng ở gần căn nhà đó chứ?

- Không!

- Chắc ông đã lập gia đình rồi?

- Không!

- À, thì ra ông chưa ở riêng và hiện sống với cha mẹ?

- Không!

Nghe hấn ba lần bốn lượt trả lời câu hỏi của mình bằng một tiếng « không » cộc lốc ngắn ngủn, LyLy cụt hứng lặng im, trong bụng rầu rĩ, chán nản.

Bỗng nhiên hấn thở ra và nhấn ga cho xe vọt tới với tốc độ thật nhanh, thần sắc như có điều bức tức trong lòng mà không nói ra được nên phát tiết lên tay lái! LyLy thăm hỏi:

«- Phải chăng hấn đang bức tức vì nàng lải nhải bên tai? Hay vì cấp trên buộc làm một điều hấn không đồng ý?»

Nàng nhớ lúc nãy hai ba phen hấn chống đối tên Trung Tá việc bắt giữ nàng đưa về nhà riêng. Vậy có thể hấn đang bức tức khó chịu vì phải tuân lệnh cấp trên? Nàng cố gắng chinh phục cảm tình hấn lần nữa:

- Tôi nhìn ra được ông là người có tâm địa tốt, hiểu biết lẽ phải. Chắc ông đã từng đi đây đi đó?

Lần này nàng nói Á-rập, chớ không bằng Anh ngữ. Nghe nàng nói Á-rập, giọng lơ lớ là lạ, hấn cảm thấy vui, cười nhỏ đáp:

- Phải! Tôi đã sống ở Paris ba năm và từng đi du lịch một vài nước Âu Châu như Anh, Đức, Ý, Hoà Lan... Nơi nào tôi cũng có nhiều kỷ niệm lý thú.

Thấy hấn chịu trò chuyện với mình với giọng vui vẻ, LyLy mừng thầm. Nàng không bỏ lỡ cơ hội, buông thêm một câu ve vuốt:

- Ông từng sống ở Pháp và du lịch nhiều nơi, hèn chi ông hiểu biết sâu xa, tôn trọng luật lệ quốc tế, tư tưởng cởi mở hơn người khác.

Người khác nàng nói dĩ nhiên là muốn ám chỉ cao cấp của hắn. Hắn hiểu ngay ý nàng muốn nói gì, nói ai, nhấn mạnh ga cho xe chạy vọt tới sau tiếng thở ra.

LyLy lại lên tiếng, giọng nhỏ nhẹ êm êm:

- Ông à, những rối rắm chính trị giữa các chính phủ, đâu có dính líu gì đến người dân? Bắt giữ dân các nước làm con tin là điều trái luật quốc tế. Bắt tôi, một người đàn bà Châu Á để trả thù mối hận với Mỹ càng vô lý sai lầm. Tôi tin chắc ông không đồng ý điều này, phải không?

Hắn vẫn lặng thinh không đáp lời nàng, sắc mặt dầu dàu. LyLy tiếp tục thủ thỉ bên tai hắn:

- Ông à, người tốt biết tôn trọng lẽ phải, không làm điều ác, sẵn sàng giúp đỡ kẻ hoạn nạn. Bởi vì Allah trên trời đâu muốn loài người làm điều xấu xa tội lỗi, phải không ông?

Không hiểu có phải vì nghe nàng nhắc đến Allah (Thượng Đế của Á-rập) hắn xúc động hay không? Bỗng nhiên hắn dừng xe lại, cúi đầu lặng im một lúc mới quay mặt nhìn nàng nói:

- Tôi rất buồn cho hoàn cảnh của Madame. Và tôi cũng rất khó chịu khi phải tuân lệnh cấp trên làm một điều trái phép. Nhưng tôi không biết phải làm sao? Vì tôi chỉ là một cấp quan nhỏ, không có quyền hành gì.

- Chẳng lẽ ông không có cách giúp tôi rời xứ sao?

Hắn lắc đầu:

- Tôi tin Madame đã nghe và biết là tôi được lệnh cấp trên đưa Madame đến đây...

Nghe hắn nói hai tiếng «đến đây», LyLy giật mình nhìn bên ngoài... mới hay là xe đang dừng trước sân của một biệt thự, chứ không phải trên sa lộ. Như vậy hắn đã đưa nàng tới nơi!

Nàng hoảng kinh, đưa mắt nhìn tứ phía... Xa xa đồi cát thoai thoải... Rải rác đó đây có vài biệt thự mà cửa nẻo đều đóng kín. Hình như vùng này lúc này không có người ở? Nơi đây có lẽ là khu nhà nghỉ mát của giới thượng lưu vào những ngày nghỉ. Một địa điểm cách xa phố xá thị thành, nên không thấy xe cộ qua lại, hoang vu không khác gì sa mạc! Nghĩ đến hai tiếng sa mạc LyLy rùng mình sợ hãi!

Hắn xuống xe, đi một vòng qua chỗ nàng mở cửa mời nàng xuống, vừa nói:

- Tha lỗi cho tôi không thể làm trái lệnh cấp trên. Mời Madame vào nhà.

Tuy lòng kinh sợ, song nhất thời chưa biết mình phải làm gì, LyLy bước theo chân hắn như người bằng máy, mà trong đầu vang vang ý chí phấn đấu:

«- Ta không là kẻ chịu thua trước hoàn cảnh. Khắp chiến trường ta luôn luôn phấn đấu, dù lâm vào đường cùng cũng không khoan tay chờ chết! Bữa nay dù bất cứ giá nào ta cũng phải rời chỗ này trước khi tên Trung Tá côn đồ kia tới nơi.

Nếu tên này không chịu giúp ta thoát thân, ta chỉ còn cách hạ hắn...»

Ý nghĩ «hạ» một người mà nàng không xem là kẻ thù khiến LyLy chùng lòng, bước chân hơi xiêu vẹo... Hắn đi bên cạnh, thấy nàng đi không vững, vội vàng dìu nàng bước tới, vừa cung kính nói:

- Xin phép dìu Madame vào nhà. Tôi nghĩ Madame đói và khát lắm. Vào nhà tôi sẽ tìm mọi thứ cho Madame ngay.

Chỗ đậu xe là sân ngoài tráng ciment, ngăn chia bên trong bởi hàng rào sắt mũi nhọn cao vót với cửa rào kiên cố khoá kỹ.

Phía trong là khoảng sân rộng lát đá hoa, mà dọc theo hai bên lối đi có trồng nhiều cây chà là. Biệt thự khá lớn, có hai tầng, xây theo kiến trúc Á-rập thời đại. Tầng trên có hành lang dọc quanh nhà.

Tên Thiếu Úy mở cửa rào nhường bước cho nàng đi vào sân trong, cử chỉ rất lịch sự galant. Lúc cả hai sắp đến thềm nhà, hắn lướt qua mặt nàng bật đèn trước cửa, rồi lấy chìa khóa mở cửa nhà mời nàng vào trong.

Giờ ấy đã 6 giờ chiều, ánh thái dương không còn, nhưng nhằm vào tháng tám, ngoài trời vẫn còn sáng, song trong nhà vì các cửa đóng kính nên tối om.

LyLy đứng một chỗ chờ tên Trung Úy bật đèn. Ánh sáng toả ra... LyLy không khỏi choá mắt trước một phòng khách theo một thời đại. Có nghĩa là có bàn, có ghế, có salon và đồ đạc sang trọng quý giá bày biện vô cùng thanh lịch.

Nàng nghĩ:

«Ngôi nhà nghỉ mát của một tên Trung Tá mà giàu sang như vậy, chắc hẳn phải có của riêng, nếu không cũng là tên làm tiền bất chính!».

Mời nàng ngồi nơi salon trong phòng khách, tên Thiếu Úy chạy quỳnh vào trong, sau khi nói:

- Madame ngồi đây chờ tôi vào nhà bếp tìm thức ăn nước uống cho Madame nhé?

Hắn vừa khuất tầm mắt là LyLy đứng lên, dõm chân muốn chạy ra vùng trời tự do bên ngoài, vì hai cánh cửa mở toác ra trước mắt nàng như mời mọc... Nhưng LyLy không làm được điều nàng muốn, thay vì chạy tới, nàng lại rơi xuống ghế vì đôi chân đứng không vững, toàn thân rã rời mệt lã vì đói khát.

Nàng nghĩ: «Hiện thời nàng chưa thể trốn chạy, mà cần ăn uống lấy sức, nên ngồi yên chờ tên nọ mang thức ăn ra, mà trong bụng hết sức khẩn trương vì sợ tên Trung Tá đến nơi thì nàng khó có cơ hội thoát thân.»

Cũng may, tên Thiếu Úy không để nàng chờ đợi lâu. Hắn mang ra một mâm gồm 2 chai nước cam, một bịch bánh mì kê-bấp của Á-rập và hai hộp cá mè đã khai sẵn, ba trái táo, một chùm nho đỏ... Hắn đặt mâm thức ăn trên bàn nhỏ của salon và nói:

- Nhà bếp chỉ có mấy món này. Madame tạm dùng đỡ.

Dọn bữa ăn mà chỉ có thức ăn, không có ly tách đĩa muỗng dao nĩa... chi cả! Có lẽ vì dân Á-rập thường dùng tay để bóc ăn, nên hẳn không lưu ý việc này!

Cũng may LyLy đã trải qua thời gian sống với dân Á-rập trong chuyến đi trước, nên không cảm thấy khó chịu, cầm chai nước cho vào miệng tu một hơi, rồi bóc bánh mì, bóc cá... cho vào miệng, ăn một cách tự nhiên.

Tên Thiếu Úy không ngồi với nàng nơi salon, hẳn đứng tựa lưng nơi cửa ra vào, ánh mắt đăm chiêu nhìn ra ngoài trời, đôi mày nhíu lại, chừng như đang nghĩ ngợi điều gì lung lăm? Tay hẳn cầm chai nước ngọt, thỉnh thoảng đưa lên miệng uống từng ngụm.

LyLy vừa ăn, vừa liếc mắt kín đáo nhìn hẳn... Thăm nghĩ:

«- Hẳn là một tên tốt bụng, tính tình dễ dãi hời hợt. Chắc hẳn không tưởng tượng một phụ nữ đơn độc ở xứ người dám bỏ trốn, nên mới không đề phòng cẩn thận việc canh giữ nàng.»

Nàng dự tính, chốc nữa, khi ăn uống xong, thừa dịp hẳn dọn dẹp các thứ vào nhà bếp, nàng chạy ra sân, phóng lên xe jeep của hẳn vọt đi. Sau đó tìm đường trở vào thành phố đến Toà Đại Sứ Mỹ, Pháp, Anh hay chi chi đó... cũng được, miễn có chỗ an toàn tạm lánh chờ liên lạc với người của CIA.»

Nàng phác họa trong đầu kế hoạch thoát thân mà không cần phải thanh toán một người tốt bụng như hẳn, nên lòng nghe an tĩnh lắm.

Nàng ăn thật nhanh, gần như dồn các thứ vào bụng để lấy sức mà thực hiện dự tính của mình.

Quả đúng như LyLy tiên đoán. Vừa trông thấy nàng ăn xong, hắn lập tức thu dọn các thứ mang vào nhà bếp, để nàng ngồi một mình thong thả tự do nơi phòng khách.

Không chần chừ, LyLy phóng nhanh ra cửa... chạy một mạch đến cổng, xô cửa rào chạy đến chỗ đậu xe. Nhưng lúc sắp đến nơi đôi chân nàng vụt khựng lại, vì chợt nhớ trong tay mình không có chìa khoá xe!

Lúc này khi xuống xe nàng thấy hắn rút chìa khoá xe bỏ vào túi quần của hắn. Như vậy việc trước tiên là nàng cần phải lấy được chìa khoá xe từ trên người hắn!

Nàng quày quả trở vào nhà... May sao hắn vẫn còn trong nhà bếp, không hay biết gì về hành động bỏ trốn của nàng!

Nàng ngồi trở lại trên chiếc ghế bành... suy tính mãi không biết làm cách nào lấy được chìa khoá xe từ túi quần hắn, ngoài việc «hạ thủ». Hai tiếng «hạ thủ» vừa lóe trong đầu khiến LyLy nghe trong lòng khó chịu.

Nàng không thuộc loại thích giết người hại người. Gặp trường hợp phải ra tay kẻ đối đầu để dành mạng sống của mình vì nghề nghiệp là điều bất đắc dĩ. Bữa nay, nếu không muốn lọt vào tay tên Trung Tá ARập hung hiểm, nàng phải hạ tên Thiếu Úy này, một người tốt. Thật là một việc trái lòng!

Nhưng thời gian cấp bách lắm rồi! LyLy không còn giờ để suy nghĩ đắn đo! Nàng lẳng tai... vẫn không nghe tiếng chân hắn đi trở ra, nên nhẹ bước về hướng hắn đi vào lúc này.

Đi qua một khoảng hành lang ngắn, gian nhà bếp hiện ra trước mắt nàng, nhờ cánh cửa mở toác ra. Nàng lẹ làng núp bên trong cánh cửa, chú mắt nhìn qua kẻ hở...

Con người nàng muốn «hạ thủ» đang ngồi nơi bàn ăn, ăn các thứ mà nàng ăn không hết lúc nãy. Gương mặt đẹp của hắn lúc ấy thật vô tư! Giống như chàng sinh viên học bài vừa xong, bụng đói, không cần cao lương mỹ vị, ăn vẫn ngon lành!

Điều đáng lưu ý là cây súng đeo bên hông cùng với dây đạn thắt ngang lưng hắn đã tháo ra và đặt trên cái kệ tủ cách chỗ LyLy đứng một với tay.

Thật là một dịp may không ngờ trước!

Bây giờ nàng chỉ cần với tay chụp cây súng nhắm hắn lấy cò, rồi lấy chìa khoá xe chạy thoát nơi này. Một hành động mà điệp viên hạng bét cũng làm được, huống hồ với con người nhiều bản lĩnh và gan dạ như nàng?

Lạ một điều, chính LyLy cũng không hiểu tại sao tay chân mình như xuội ra! Hay cũng có thể nói não bộ của nàng không điều khiển được cơ thể trong lúc đó. Nàng muốn bước tới... muốn ra tay... nhưng y như bị một kẻ vô hình ôm chặt, toàn thân không nhúc nhích được!

Kẻ vô hình ấy chính là lương tâm, là bản chất thiện lương! Bởi nàng vốn dĩ là con người nhiều tình cảm nên không thể nào ra tay hãm hại một người vô tội!

Nàng thở ra nhẹ nhẹ... cúi mặt đứng lặng im một lúc mới trở ra phòng khách buông mình xuống ghế.

Đúng vào lúc ngoài sân có tiếng động cơ dừng máy. Tên Thiếu Úy từ nhà bếp chắc cũng nghe thấy nên vội vàng chạy ra cửa đón chủ. Sắc mặt hắn lúc ấy lo lắng, chớ không hồn nhiên như khi ngồi ăn.

LyLy ngồi yên trên ghế bành, vẻ mặt lạnh lùng, mắt đăm đăm nhìn ra cửa... y như nàng đang chờ đợi «kẻ ấy», y như nàng sẵn sàng giao chiến... Dù rằng trên thực tế, nàng chưa biết «kẻ ấy» sẽ làm gì nàng và nàng sẽ đối đầu ra sao?

«Kẻ ấy» bước vô... Kẻ ấy dĩ nhiên là tên Trung Tá Iraq. Hắn vẫn còn mặc bộ quân phục lúc nãy... vẫn vắt súng sẽ sẽ bên hông... vẫn ánh mắt láo lĩnh hung hiểm... vẫn bộ điệu hách dịch đáng ghét!

Vừa bước vào nhà, hắn phát tay ra lệnh thuộc cấp:

- Người ra về được rồi!

Tên Thiếu Úy vâng lệnh râm rập, không nói tiếng nào, chào thượng cấp theo quân cách, rồi êm thấm rút lui sau khi liếc nhìn LyLy lần chót với ánh mắt thương hại.

Tên nọ đi rồi, LyLy vẫn ngồi im lìm chờ đợi «địch thủ» ra tay... Nàng vốn không biết hắn có hành động nào với mình, nên phải chờ xem thái độ của hắn mới tùy cơ ứng biến.

Từ khi bước chân vào nghề, muốn hạ địch thủ nàng thường chọn lựa: «Hoặc tấn công bất thành linh khiến kẻ kia không kịp đề phòng; hoặc «mỹ nhân kế», dùng lời ngon ngọt và nhan sắc khuynh thành dụ dỗ đối phương rơi vào cạm bẫy của mình».

Kẻ nàng đối đầu hiện tại có vũ khí, nàng không thể tấn công hắn với tay không và nhất là đang ở vào hoàn cảnh không thuận lợi trong căn nhà của hắn ở một nơi xa lạ không người. Như vậy nàng phải chọn phương thức thứ hai, có nghĩa là dùng «mỹ nhân kế».

Đã có quyết định như vậy, nàng đổi ngay thái độ, không ngồi lăm lăm một chỗ, mà đứng lên chào hắn bằng ánh mắt rạng rỡ mừng vui, nụ cười xinh đẹp trên môi, ngọt ngào nói:

- Ông thật tốt bụng đã đưa tôi đến một chỗ ở sang trọng như vậy để nghỉ ngơi. Chỉ có điều biệt thự này quá an tĩnh, quá to rộng, tôi ở một mình chỗ xa lạ, tôi sợ lắm! Đêm nay xin ông ở lại với tôi, đừng bỏ tôi ngủ một mình trong căn nhà này nhé?

Câu nói của nàng khiến tên Trung Tá trở mặt ngơ ngác nhìn nàng như kẻ từ cung trăng rớt xuống! Bởi hắn định ninh nàng sẽ chửi hắn và phản đối việc hắn bắt giữ nàng trái phép, hay ít ra cũng khóc lóc sợ hãi vì bị nhốt ở một biệt thự xa lạ với người đàn ông lạ.

Nào ngờ, không những nàng không oán giận hắn, lại còn vui vẻ mời hắn ở lại thâu đêm với nàng! Đã vậy nàng còn tỏ thể ngôn ngữ Á-rập, âm thanh nghe là lạ, duyên dáng làm sao!

Trên thế gian này đàn ông dù hung thần bạo chúa, mà gặp đàn bà đẹp nói lời dịu dàng ve vuốt, lại còn mời mọc gần gũi, kẻ ấy cũng biến thành cừ non, nai tơ!

Tên Trung Tá Iraq, những tưởng đêm nay hắn sẽ dỡ thói vũ phu, cưỡng hiếp người đàn bà làm vợ Mỹ cho hả mối hờn

ghét Mỹ. Nào ngờ thế cuộc thay đổi! Từ là kẻ chủ động tình hình, hắn biến thành kẻ thụ động! Từ là chủ nhân ngôi nhà này, hắn trở thành tân khách được chủ nhân mời lưu lại!

Còn nổi khoan khoái nào hơn? Hắn cười cười, giọng dè xôm:

- Madame thật là người đàn bà vừa đẹp, vừa dễ thương nhất thế giới! Madame đã không trách tôi, lại xử tốt với tôi như vậy, khiến tôi cảm kích hết sức! Vâng! Nếu Madame đã mời, đêm nay tôi sẽ ở lại để... làm bạn với Madame.

LyLy chớp mắt, tuông như hổ thẹn:

- Đàn bà dù tuổi nào cũng nhác sợ khi ngủ một mình trong ngôi nhà thênh thang! Ông đừng cười em nhé?

Nàng đã bắt đầu đổi lời xưng hô. Ngôn ngữ Á-rập tiếng «em» chỉ dành cho người tình, hoặc vợ nói với chồng. Nàng tấn công quá nhanh, khiến hắn không kịp đề phòng, tâm thần mê mẩn, nhủ thầm:

«- Hoá ra đàn bà con gái Á dễ dãi và tình điệu hết mực! Ước gì nàng trở thành bà vợ thứ năm của ta, thì đời này biến thành thiên đàng của Allah mất rồi!»

Cử chỉ hách dịch và bộ mặt khó thương của hắn bây giờ không còn nữa! Hắn lých quỳnh chạy tới tủ rượu, lấy ra chai champagne và hai cái ly pha lê trong suốt, đặt lên bàn salon, rồi nói:

- Để đáp lại lòng cởi mở của nàng, tôi xin đãi nàng món này. Đây là champagne nhập cảng của Pháp, chắc nàng ưa thích phải không?

Hắn cũng đổi lời xưng hô, ánh mắt tình tứ đầy đura... LyLy cười thâm, nghĩ bụng:

«- Tên nham nhỡ này muốn làm ma say. Tốt lắm! Ta sẽ hầu rượu người tận tình!»

Nàng biết champagne độ không nặng lắm. Muốn cho hắn say lúy túy để nàng ra tay, cần phải dụ món khác! Nàng mỉm cười nói:

- Em nghĩ, giờ này uống whisky; cognac, hay volka hợp hơn chứ?

- Những thứ ấy nàng uống được sao? Không sợ say à?

- Em có thể nhâm nha chút ít để hầu tiếp ông mà? Đêm nay ông không thích cùng say với em sao?

Hắn cười hít hít:

- Allah! Allah! Đương nhiên là tôi rất thích được cùng say với nàng!

- Vậy ông hãy lấy whisky ra đây, chúng ta cùng uống.

Hắn gật đầu chạy tới tủ rượu lấy một chai whisky còn mới chưa khai. Hắn vừa mở nút chai, vừa nghĩ miên man:

- Đàn bà Châu Á phóng túng và cởi mở hết cỡ! Hèn chi bọn trắng thích cưới vợ Á! Phải ta biết được điều này, ta đâu thèm cưới 4 con vợ Á-rập chỉ biết ham ăn, ham quần áo đẹp, mà không tình tứ chi hết!

Bỗng nhiên có một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn:

«- Tại sao ta không thừa dịp này giữ nàng ở lại luôn bên cạnh ta? Đám hành khách con tin và nhân viên phi trường đâu ai hay biết gì việc ta đưa nàng đến nhà riêng, ngoài thằng Ali? Nhưng Ali là thuộc cấp của ta, nó đâu dám hó hé, nếu ta cấm nó nói ra? Sau này thằng chồng Mỹ của nàng có kiện thưa đòi vợ, ta cứ báo cáo với cấp trên là vợ hắn không hề xuống phi trường.»

Khoan khoái về mưu định cướp vợ Mỹ quá dễ dàng, hắn rót đầy một ly whisky đưa lên miệng nốc một hơi cạn sạch, quên cả mời khách!

LyLy liền rót thêm whisky vào ly hắn. Lúc đó hắn mới sực nhớ ra chưa rót rượu cho nàng. Hắn hổ thẹn lã chã nói:

- Tôi vì quá cảm kích trước tấm lòng của Madame, nên đã thất lễ với Madame! Xin lỗi Madame nhé!

Vừa nói hắn vừa rót whisky vào ly và trao cho nàng:

- Xin mời Madame!

- Cám ơn ông!

- Chúng ta nâng ly mừng cuộc gặp gỡ đêm nay nhé?

LyLy mỉm cười gật đầu:

- Phải! Chúng ta nên nâng ly mừng.

Ngoài miệng nàng nói vậy, song trong bụng mắng thầm: «Ta uống rượu tống biệt người đó, chớ phong phải rượu mừng đâu!»

Sau khi nhấp một hớp rượu, nàng giả bộ hỏi:

- Biệt thự của ông có kiến trúc thật đẹp! Và gian phòng khách này trang hoàng vừa sang trọng vừa mỹ thuật! Chắc là ông phải tốn rất nhiều tiền và công phu lắm?

Hắn gục gật đầu về mặt đầy hãnh diện, vừa khoe món nợ, vật kia hắn mua sắm từ đâu... giá cả bao nhiêu...

Theo lời hắn kể, LyLy biết được Saddam Hussein rất ưu đãi giới quân nhân. Đồng lương của họ cao hơn các giới chức khác trong xã hội. Bởi thế không riêng gì tên Trung Tá này giàu có, mà hầu như quan quân xứ này đều hốt bạc dễ dàng bằng cửa chính và cửa hậu...

Nhìn thấy ly whisky của hắn sắp cạn, LyLy định rót thêm cho hắn, nhưng hắn lắc đầu nói:

- Đủ rồi! Tôi không uống thêm nữa! Whisky không phải là loại có thể uống nhiều được. Hai ly như thế đủ giúp tôi say đêm nay với nàng rồi! Bây giờ tôi đưa nàng về phòng nghỉ nhé?

Không ngờ hắn tinh khôn như vậy, LyLy chơi với hoảng kinh, ngồi sững trên ghế.

Cũng may hắn vừa dứt lời đã đứng lên đi tới khép cánh cửa sổ trong phòng, nên không thấy sắc mặt hãi hùng lo lắng của nàng.

Đang lúc đầu óc rối loạn, LyLy chưa biết tính kế nào để thoát thân, cánh tay nàng bị hắn nắm kéo đứng lên, cùng với giọng nhừa nhựa:

- Đi! Tôi đưa nàng về phòng ngủ. Tôi chắc nàng đã mệt lắm rồi sau cuộc hành trình.

LyLy vượt khỏi tay hắn, nhỏ nhẹ nói:

- Ông hãy để em đi một mình.

Hắn cười hắc hắc:

- Tôi chắc nàng cũng đã thấm hơi men, hãy để tôi dìu nàng lên lầu.

Không cần nàng đồng ý hay không, hắn quàng tay ôm vai nàng dìu đi. Nhắm mình không thể chống lại hắn, LyLy bước tới chậm chậm, dáng điệu ngã nghiêng như người say, mà trong đầu không ngừng nghĩ cách «hạ» hắn để thoát thân.

Từ phòng khách phải đi vào phía trong mới đến cầu thang lên tầng lầu. Hắn dìu nàng từng bước như trẻ con mới học đi, sắc mặt hí hửng khoan khoái của kẻ sắp thưởng thức món ngon của lạ...

Đèn trong nhà sáng choang. LyLy nhìn thấy đâu đâu cũng trình bày đẹp đẽ, thảm quý lót chân. Ngay cả cầu thang cũng cầu kỳ hoa mỹ. Lên tới tầng trên, đi một khoảng hành

lang mà hai bên có rất nhiều phòng, LyLy thầm đoán hẳn có nhiều vợ nên trong nhà mới có nhiều phòng cho đám vợ con của hẳn như thế.

Đang lúc quan sát... bỗng nhiên trong đầu LyLy loé lên ý nghĩ... Đôi chân nàng thỉnh thoảng sụm xuống, ngã chúi vào người hẳn...

Hẳn khoan khoái cười ha hả, gập mình xuống bồng nàng lên, vừa nói:

- Thấy chưa? Tôi đã bảo nàng say mà...

Câu nói và tiếng cười của hẳn chưa dứt, thì cây súng bên hông hẳn đã nằm gọn trong tay của LyLy và mũi súng dí ngay vào bụng hẳn.

Tác động của nàng thật nhanh!

Nhưng hẳn là một tên nhà binh chuyên nghiệp, tuy không đề phòng trước mà phản ứng lẹ như chớp! Cùng lúc LyLy lầy cò, hai cánh tay của hẳn đang bồng nàng tức khắc được tung lên... quăng nàng tới trước như liệng một quả cầu!

Súng nổ! Nhưng viên đạn xuyên qua cánh cửa buồng đối diện với căn buồng cả hai sắp bước vào. Đồng thời cây súng trên tay LyLy cũng văng một lượt với nàng rơi xuống nền nhà vang lên một tiếng «ầm».

Cũng may, nhờ kinh lực của hẳn quăng ra không mạnh lắm, mà cũng nhờ nền nhà có lót thảm dày, nên LyLy không bị bẻ đầu, gãy cổ, nhưng cũng tối tăm mày mặt!

Nàng chưa kịp định tĩnh tinh thần thì hắn đã nhào tới chụp nàng xách đứng lên, vung tay tát lên mặt nàng những cái tát nẩy lửa, vừa hùng hổ nói:

- Ha! Té ra người giả vờ dễ dãi chịu chơi, để tìm cách giết ta! Ta thật không ngờ người thuộc loài đàn bà dữ dằn như vậy! Được lắm! Ta không chết thì người chết! Nhưng trước khi người chết ta phải dày vò người...

Tinh thần chưa tĩnh táo sau cái té nhào xuống đất, rồi bị mấy cái tát như trời giáng tiếp theo, LyLy tối tăm mày mặt, không nghe rõ những lời hăm dọa của hắn, cũng không khả năng vùng vẫy chống cự. Nàng hiện tại không khác gì một con nai vừa bị trúng tên, nằm xuội đơ trong tay người thợ, không còn sức cựa quậy!

Hắn đẩy nàng đi tới giường ngủ, xô nàng nằm ngửa ra và tháo chiếc khăn choàng cổ của nàng trói hai tay nàng buộc dính lên thành giường.

Nhắm nàng không thể đỡ trò gì được nữa, hắn mới chầm rãi đi đến góc phòng nhặt khẩu súng đặt tử tế trên cái bàn nhỏ cạnh giường ngủ, rồi mới từ từ cởi bộ quân phục của hắn ra treo cẩn thận trên cây móc áo.

Cử chỉ của hắn giống như chú hổ không đói lắm, vớ được con mồi béo bở tha vào hang, biết chắc mình độc quyền thưởng thức nên không gấp gáp gì!

Trên mình hắn còn quần áo lót, nhưng hắn không cởi ra mà bỏ chạy đi. LyLy nghe tiếng chân hắn chạy xuống mấy bậc thang lầu... trong lòng vô cùng thắc mắc, không hiểu hắn đi đâu và làm gì?

Nàng không phải thắc mắc lâu! Trong nháy mắt LyLy nghe tiếng chân hấn từ cầu thang chạy trở lên và cuối cùng xuất hiện trước mặt nàng với con dao nhọn trên tay. Loại dao dùng để cắt gọt các thứ trong nhà bếp, không lớn lắm, nhưng sắc bén vô cùng.

Nghĩ hấn đang con điên tiết sẽ giết mình tức khắc bằng con dao đó, tuy kinh hãi, nhưng LyLy thậm mong được chết ngay hơn là bị hấn dày vò thân xác. Nàng nằm im nhắm mắt chờ chết...

«Toạc» mũi dao xẻ chiếc váy nàng làm đôi. Rồi mũi dao từ từ xuyên qua lớp áo làm những cái nút văng ra...

Cuối cùng mũi dao trên tay hấn xuyên qua lướt lại trên da thịt nàng... làm từng mảnh áo quần lót trên người nàng rơi ra từng mảnh, từng mảnh...

Dù cho kẻ can trường đến đâu, gặp cảnh ngộ ấy cũng phải kinh hồn tán đờm!

LyLy biết mình đã rơi vào tay một tên điên khùng man rợ, chắc sẽ phải chết một cách đau đớn thảm khốc. Nước mắt nàng ứa ra... toàn thân cứng đờ, trái tim như ngưng đập... Phút chốc nàng không còn cảm giác gì nữa! Nàng rơi vào trạng thái hôn mê...

Hấn bỗng cười một tràng dài...

* * *

(Xem tiếp chương hai: LL12 lọt vào ổ gián điệp Do Thái)